

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 62. Demissionem Spiritus sancti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO

SEXAGESIMASECVNDA.

DE MISSIONE SPI-
ritus Sancti.

SCRIPTVRA.

Actor. 2.

T cum complerentur dies Pentecostes, erant omnes pariter in eodem loco. Et factus est repente de caelo sonus, tanquam aduenientis spiritus vehementis. Et repleuit totam domum, vbi erant sedentes. Et apparuerunt illis dispartitæ linguæ tanquam ignis, seditque supra singulos eorum. Et repleti sunt omnes Spiritu sancto, & coeperunt loqui varijs linguis, prout Spiritus S. dabat eloqui illis.

FIGVRAE.

Exod. 19.

E LAPSIS quinquaginta diebus
à li

à liberatione populi Israel ex Aegypti seruitute, Deus dedit legem in monte Sinai, cum fulgure, tonitru, & flammis igneis.

Cum Ioseph Patriarcha esset eleuatus à Pharaone, & constitutus Dominus totius Aegypti, dedit multa dona & deuitias fratribus suis. *Gen. 45.*

Cum Helias propheta assumptus esset curru igneo in caelum, permisit pallium suum supra discipulū suum Heliseum ex alto decidere, super quem etiam spiritus illius requieuit. *4. Reg. 2.*

PROPHETIÆ.

Ascendisti in altum, cepisti captiuitatem, accepisti dona in hominibus. *Psal. 67.*

Et erit post hac effundam spiritū meum super omnem carnem, & prophetabunt filij vestri & filia vestra. *Ioel 2.*

Sed & super seruos neos & ancillas in diebus illis effundam spiritum meum. *Ibidem.*

Effundam spiritum meum super semen tuum, & benedictionem meam super stirpem tuam. *Isaia 44.*

Auferam cor lapideum de carne vestra, & dabo vobis cor carneum, & spiritum meum ponam in medio vestri. *Ezech. 36.*

Filij

Ioel 2.

Filij Sion exultate & latamini in Domino Deo vestro: quia dedit vobis doctrinam iustitiae, & descendere faciet ad vos imbrem matutinum & serotinum.

Hier. 31.

Post dies illos, dicit Dominus, dabo legem meam in visceribus eorum, & in corde eorum scribam eam.

Zach. 12.

In die illa effundam super domum Dauid, & super habitatores Hierusalem spiritum gratiae & precum.

CONSIDERATIONES.

1. Punctū.

INTERIM dū beata Virgo, & apostolicum illud collegium, esset simul congregatum in coenaculo in monte Sion, benedictus Iesus, qui in tanta sua gloria nō obliuiscatur suæ benedictæ Matris, & charorum discipulorum, die quinquagesimo post suam resurrectionem, misit in illos *virtutem illā ex alto*, Spiritum illum consolatorem, quem toties promiserat; nec sine ratione hoc die factum, sed, v^t quemadmodum populus Hebræus quinquagesimo die, postquam liberatus esset per sanguinem agni paschalis, ex seruitute Pharaonis, receperit in monte Sinai legem timoris: ita populus fidelis p^{er} quinquagesimum diem suæ liberationis, per sanguinem veri Agni, ex seruitute Dæmonis,

nis,

nis, reciperet in monte Sion legem amoris. Vt Iudæis quinquagesimo die mane, descendens Deus in flamma ignis, dedit legem in tabulis lapideis: ita quinquagesimo die veniens Spiritus S. mane, hora tertia, in figura ignis, scriberet suam legem in cordibus Apostolorum. Vbi quidem hinc considera, quàm verè dixerit Dominus, se non venisse vt solueret legem, sed adimpleret. Nam volens mundo dare nouam legem spiritus, non solum adimpleuit quoad locum, tempus, & modum, quicquid in Veteri, tanquam figuris fuerat leuiter adumbratum; sed etiam quoad illam ipsam horam, in qua vetus lex fuit data: Inde verò considera differentiam quæ est inter has leges. Nam antiqua fuit data lapideis tabulis; tum ad ipsius Legis duritiam & grauitatē indicandam; (vnde eam D. Petrus appellauit iugum intolerabile) tum etiam ad duritiam eius populi, cui est data, significandam: erat enim populus terrenus, & duræ cervicis, qui solum seruebat ex timore: At lex noua fuit scripta in cordibus hominum, flammis igneis, vt significaretur, eam non esse grauem, sed leuem & suauem, cum tota in amore consistat. Præterea vt indicaretur, hanc legem ab illis, qui-

Actor. 15.

Exod. 33.

Deut. 10.

Exod. 20.

quibus est data, ex solo amore perfectissimè obseruandam. Neque hoc mirum. Nam deus qui illam dedit, nō fuit Deus ille *terribilis & zelotes*, sed Spiritus sanctus, qui aliud nihil est, quàm ipse amor & bonitas.

Confidera quanta humilitate & deuotione, sancti Apostoli astiterint Matri Dei, conferentē eum illa de rebus omnibus dubijs? & præteritis, maximè quod scirent illam plenam Spiritu sancto, eiq; omnia secreta patefacta à Filio, qui ideo eam ipsis vt matrem & magistram reliquerit. Adhæc quanto ipsa amore consolata sit eos, & confirmarit ad sperandum in Domino, & deprecandum vnà secum ardentibus precibus, pro illo cælesti dono, quod expectabant. Vbi perpende quos gemitus, quæ suspiria, quas lacrymas fuderint, & quàm feruentes & seduli fuerint, in oratione, vt optatissimū à Deo consolatorem impetrarent, qui cum aduentū differret, vt hac sua mora vehementius discipulorū desideria succenderet, incepunt maiori studio rogare dicentes: Veni sancte Spiritus, creator & consolator animarū nostrarum, visita mentes tuorum fidelium, & repleas superna gratia, & ineffabili dulcedine tui amoris.

Iude

Inde verò cogita singillatim, quàm deuotæ & ardentes fuerint orationes sanctissimæ Matris, quæ tantò maiori feruore & affectu orabat, quanto melius intelligebat, quanti momenti esset & dignitatis spiritus prò quo continendo deprecabantur; quamq; eminentis finis, propter quem, eundē impetrare cupiebant, qui erat salus totius mundi. Considera igitur quomodo pia illa Mater defixis humi genibus, oculis verò & manibus in cælū eleuatis, tota diuino amore incensa, lachrymas ardentissimæ pietatis effundens, vehementer & feruidè aduentum & præsentiam cælestis illius consolatoris efflagitarit: Mitte (dicebat) Fili mi, & Domine mi Spiritum tuum, qui creet in his tuis seruis nouum affectum, nouas voces, nouā fortitudinem, prout desiderant, & rogant, & sic renouetur facies terræ.

Et hæc quidem sunt preces quas trans mittebat ad cælestem Patrem sacrum hoc collegium. Iam verò cōsidera quid egerit in cælo pientissimus noster Mediator, qui se promiserat rogaturum Patrem, *IOAN. 17.* vt mitteret ijs alium paracletum, id est consolatorem, quæ fuerunt preces, & quæ oratio illius benedicti Iesu? (de natura humana eius hęc semper intelligo)

go) quæ efficax, quam grata, & accepta æterno Patri? maximè cum repræsentaret simul, eiq; ob oculos poneret, sacratissima illa vulnera, quæ ad obedientiam eius explendam, & salutem mundi recuperandam, ipsi fuerant inflicta. Iam, quid poterat Pater misericors Filio (cum quo se communicârat) aut fidelibus suis denegare? nam cum dedisset illis vnigenitum suum Filium, quomodo non omnia simul cum ipso donauerat? Denique quid poterat amantissimus sibi ipsi quodammodo, & suis visceribus denegare? Orabant enim non discipuli solum, nō solum vnigeniti Filij; Mater, non solum ipsemet Filius orabat; sed ipse etiã Spiritus, (qui nihil est aliud quam bonitas & amor) desiderans diffundere, & communicare se cum hominibus, inspirabat cordibus omnium, ut suum aduentum *gemitibus inenarrabilibus postularent.*

Rom. 8.

Post tot itaque orationes, tot desideria, tot gemitus & lacrymas hoc sacro die, hora diei tertia, diuina bonitas tandem aperuit sinum misericordiæ suæ, & demisit e cælo pluuiam illam matutinam, quam tanto tempore ante promiserat per Prophetam. Iam stillare cœperunt cæli à facie Dei Israel pluuiam illam.

Ioel 2.

Psal. 67.

Iam voluntariam, illud manna dulcissimum super hereditatem Domini in deserto. Iam apertæ sunt cataractæ cæli, & *Gen. 7.* emiserunt aquas abundantissimas, quibus lota & renouata fuit omnis terra. Iam denique descendit de cælo illa purissima columba, & nobis attulit, in signum pacis inter Deum & hominem *Gen. 8.* constitutæ, ramum oliuæ, spiritualem scilicet septiformis suæ gratiæ vnctiōnem.

Considera quibus circumstantijs Spiritus sanctus, aduenerit, cū sonitu videlicet, vento, igne, & linguis. *Psal. 18.* Sonus significabat prædicationem Euangelij, quod in omnem terram exiturus esset sonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum. Ventus qui implebat totam domum, significabat abundantiam donorum & gratiarum spiritualium, quibus primò repleti Apostoli, easdem deinde, instar canalium diffunderent in omnes gentes. Ignis significat mirabiles effectus illius cælestis Spiritus, nam sicut ignis purgat, illuminat, & inflammat, ita hic diuinus ignis, purgat animas ab omni rubigine peccati, & affectu carnali; illuminat mentem dono sapientiæ, & cognitione veri Dei; hic idem inflammat cor diuino amore. Immò hic est
verus

Luc. 12.

verus ille ignis, de quo ait Saluator, *quod eum venisset mittere in terram*, quo primò succensi Apostoli, eodē deinde per suam prædicationem omnium hominū corda inflammavunt. Linguæ significabant donum illud eximium, quod Spiritus sanctus dedit Apostolis, quo loquebantur linguis omnium gentium, præterea donum quod etiamnum infundit mentibus fidelium, reddens eos promptos ad divinas laudes prædicandas ad exhortandos alios, ad loquendū de rebus pijs: Ultimò, cum hic Spiritus non sit aliud quàm caritas & amor, qua ratione melius potuit ostēdere, quàm in figura ignis? præterea cum mitteretur vt sanctum illum Apostolorum cœtum cœlesti lumine collustraret, & accenderet, quò ipsi vera *lux mundi, lucerna ardentes, & civitas supra montē posita* esse possent, ecquid aliud ab his facer ille & cœlestis ignis significasset, ad hos ipsos effectus promovendos?

Matth. 5.

Euigila nunc, anima mea, & hoc sono vehementi excitare. Ingredere paulisper sacrum hunc locum, in eoq; ante omnia personas præsentis diligentius intuere. Aspice Matrem Sanctissimam, quomodo illa in Deum quodammodo absorpta & defixa; vide Beatos illos
Aposto-

Apostolos intimis animi medullis æstuantes, & præ gaudio inexplicabili gestientes, quasi vix sibi, præ voluptatis magnitudine mentis compotes essent, tanquam homines non iam amplius terrestres, sed cælestes potius, non animo minus, quàm oculis ipsis in cælos intenti & defixi. Attende deinde voces illas laudationis, gratiarum actionis, & diuinæ prædicationis plenissimas quæ à linguis illis non carnis amplius, sed igneis dimanabant. Refer demum oculos ad ea, quæcunq; hîc fieri conspicias. Ecce tibi ignem illum diuinum, externa quidē specie clarissimè relucentem, sed multò vehementius internos Apostolorum sensus occupantem, ad eum planè modum, vt cum ingentem hanc flammam, sinu abditam tenere diutius non possent, sumtis animis ianuas præ metu hætenus obseratas subitò aperuerint, domo exierint, palamque de SS. IESV nomine predicauerint, & deposito omni penitus timore, ac respectu Principum, Phariseorum, & vniuersæ Synagogæ Iudeorum fidentissimè pronunciarint: *Obedire oportet Deo magis, Actor. 5. quam hominibus.* O sacras Ecclesiæ primitias! O mirā *æextra excelsi mutationem! Respice nunc, quā subitò Spiritus*
san-

sancti, ex Apostolis antea frigidis, timidis, incredulis, rudibus & ignaris homuncionibus; nunc ardentes, intrepidus, fortes, omnisque sapientiae plenissimos effecerit. Unde nec magnoperè mirandam, si hunc eorum inusitatum antea, & inuisum ardorem linguarumque diuersitatem conspicati Iudæi, eos statim ebrios & musto plenos iudicarent. Verè ebrii erant, sed vino nouo, eo nempe quo sponsus *in cellam vinariam sponsam introducens, eos inebriauerat.*

Cant. 2.

Eia anima mea, si tibi ex vino hoc dulcissimo, & acceptissimo, vel paucillum gustare licuisset, quàm tibi res omnes huius mundi, (quæ te etiamnum, ita suo quasi sapore titillant & capiunt) in amaritudinè vertissent! O si digna fuisses habita, cuius sinum lenissimus hic spiritus ventilasset, ut te simul rapuisset, & refrigerasset quantò tum securius ad portum illum salutis optatissimum peruenisses! *Veni Auster* (dicebat Sponsa, salutarem hunc ventum intelligens)

Cant. 4.

perflo hortum meum, & fluent aromata illius. Veni S. Spiritus, & emitte cælitus lucis tuæ radium. Veni pater pauperum, veni dator munerum, veni lumen cordium: veni, mi Deus, mi consolator, mi hospes, & vnicum animæ meæ solatium.

tium. Effunde in pauperem & inopem
 donorum tuorum ac misericordię opus
 & thesauros. *Pota & inebria me dono* *Eccl. 17.*
Sapientia salutaris; illumina me dono
 intellectus, dono consilij me dirige; do-
 no fortitudinis confirma; donoscientiæ
 instrue; dono pietatis cor meum lenias
 & mollias; & dono denique timoris tui *Psal. 118.*
 cõfige carnes meas. O ve puri & mun-
 di cordis amator, inflamma igne gratif-
 simi amoris tui medullas, & intima vis-
 cera mea, vt hoc ipso igne in te suauissi-
 mē raptus, & in tuam quodammodo
 formam translatus, viuam, & anima
 mea in te vno, finem extremū sibi pro-
 positum inueniens, tanquam in pace, &
 quiete sua, immò omnis boni fonte, &
 abyssò, placidissimē conquiescat.

COLLOQVIVM.

PRECABERIS Christum D. N.
 vt ipse, non aliter ac olim mittens B.
 Apostolis sub ignis forma Spiritum S.
 eos omnes donis, & gratia spiritali co-
 piosissimē repleuit: sic modò intimos
 animi tui sinus & angulos perpurgare,
 veramque integritatem, puritatem, &
 spiritus fortitudinem ac robur largiri
 dignetur, vt, si gratiam acceptamque in
 anima tua Spiritus S. habitationem in-

uenerit, eandem copiosis gratiæ suæ donis impleat, & exornet, quò ille vnus tibi sit, qui in misera hac, & periculis plenissima peregrinatione, animos addat, confirmet, & dirigat, ac demum ille ipse in sempiternum tempus te teneat, ac possideat.

DOCUMENTA.

1. **Q**VAMVIS Christus Dominus, Spiritum S. missurum post suam in Calos ascensionem Apostolis promississet, ipsiq; tantum donum studiosissimè & ardentissimè expectarent; nihilo tamen minus decē ipsos dies distulit, antequam mitteret. Id ipsum non raro etiam nūc euenit, ut, quamuis Dominus se nobis in necessitatibus nostris affuturum promiserit, nosq; ipsi magno studio & precibus efflagitemus; ille tamē differre auxilium paulò diutius soleat, non quod adesse nolit, sed ut hac mora, desiderium augeat, nosq; ipsi in oratione persistentes, tanto paratiores ad recipienda tāta maiestatis charismata inueniamur.

Psal. 90.

2. Spiritus S. in Apostolos, ex Christi precepto, Hierosolymis cōgregatos descendit. Nobis item, si Spiritum sanctum recipere desideramus, in vna Ecclesia Catholica & Apostolica permanendum est, extra

tra quam nec Spiritus S. datur, & verò, si quis illi in hac acceperit, ab eadem separatus protinus amittit.

3. Spiritus S. venit instar venti repentinè & vehementis in discipulos descendens. Solet ventus omnia subire & vehementer impellere, in quamcunq; partem se dederit. Hinc fit, ut si in officijs virtutum, & caritatis precipuè, segnes simus, & languidi; tanquam signo certissimo possimus colligere, Spiritum S. nondum sibi in anima nostra fixisse hospitium. Quoniam, ut recte inquit D. Ambrosius: Nescit tarda molimina Spiritus sancti gratia.

4. Sedit super singulos Apostolos Spiritus S. in linguis igneis. Tum demum Mundus Spiritum Dei in nobis habitare cognoscet, si lingua nostra verba ignea, amorem in Deum & caritatem aduersus proximum spirantia pronuncient.

5. Accepto Spiritu S. Apostoli cœperunt loqui, prout Spiritus dabat eloqui illis. Ex sermone & colloquijs cuiusque, quis in eo Spiritus sit, cognoscitur. Quoniam si Iesu Christi Spiritum habeamus, qua casta sunt, qua sancta sunt, qua Christiana sunt, proloquemur; dicente Domino; quod Bonus homo de thesauro cordis sui bono proferat bona; malus autem de ma-

Matth. 12.

Luc. 6.

Ibidem.

lo thesauro proferat mala: *Et quod ex abundantia cordis os loquatur.* Nos itaque si quicquam loqui, prater vana, aut mala nesciamus; ex hoc velut certissimo signo discamus, nihil in animo nostro boni inesse; nec a bono & salutari Spiritu vitæ nostram duci ac gubernari, colligamus.

6. Duobus diuersis temporibus Spiritum suum Dominus ad apostolos impertit; idque factum; ut Mundum in duobus caritatis praeceptis instrueret. Primum dedit illum adhuc in terris agens, ut proximum diligeremus: Eundem iterum post suum in caelos ascensum dedit, ut DEVM amaremus. Prius verò ad amorem proximi nos informauit, eò quòd per illum ad amorem Dei conscendamus; siquidem, iuxta dictum Apostoli: Qui non diligit Fratrem suum, quem videt; DEVM, quem non videt, quomodo poterit diligere?

1. Ioan. 4.

7. Repleti Spiritu Sancto Apostoli non iam amplius se, domesticis parietibus, clausis ianuis tenuerunt; sed foras prodeuntes, tanquam fidi & imperterriti Euangelij pracones Christum annunciarunt, & viam salutis populo ostendere ceperunt. Nobis pariter Dominus sua dona non eò impertitur, ut ea abdita & otiosa teneamus, aut ijsipsis ad animi delectationem & voluptatem perfruamur; sed ut ea in
auxi-

DE RESVRRECT. DOM. 545

auxilium & salutem proximorum cum
fœnore impendamus.

8. Spiritus S. Apostolos largissimè re-
pleuit, quòd eos ab omni alia re vacuos in-
uenerit. Tum demum humanus animus
Dei capax est, si à seipso, id est amore &
iudicio proprio vacuus & despoliatus fue-
rit. Quamdiu enim in nobis ipsis ali-
quid nostri superest, quamdiu ad
Deum recipiendum in-
dicamur in-
digni.

FINIS MEDITATIONVM

SIN-